

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.4. Plures ejus artis, seu exercitationis, utilitates.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

conveniunt. Neque verò ad eas violenter trahendus, aut in ijs invitè detinendus est animus, sed suavi quadam inductione, ubi usus fuerit, adducendus: quasi subnascente, aut ultro subeunte animum, non intruso, aut extrinsecus accersito, affectu.

§. 4.

Plures ejus artis seu exercitationis utilitates.

CÆterùm qui animum suum ad artes ejusmodi suaviter, ac sensim condocerit; non exiguum ex ijs fructum, sed egregias sanè utilitates in vita spiritali, accipiet.

Prima: ut non facilè illaqueetur aut capiatur rerum corporearum blandâ specie; ut qui non in solo exteriori earum cortice hæzere consueverit, sed potiùs in eas introspicere, & ad ea quæ in recessu latent, profundius penetrare. Quò fit, ut ad rerum istarum sensibilibium quotidianum occursum, in quibus rebus alij præter res ipsas nihil videant, in ijsdem ille rationes quasdam intimè latentes aspiciat: & modò ex ijs divinam bonitatem laudet, sapientiam, potentiam; modò hominum deplorat cæcitatem, qui his ipsis præclaris amantissimi Conditoris muneribus, ad ejus offensionem abutantur: modò denique (quod quidem nunc agimus) ex ijs ad Christi commemorandam mortem assurgat; non aliter ac si, res easdem, passionis Dominicæ notis non obscuris inscriptas, intueretur.

Nam, ut qui memoriæ (quam vocant) artem obtinent, cum certam rem sub oculis positam, alicujus seu rei seu vocis imagine, solâ cogitatione inscripserint; ipso loci sic inscripti aspectu, confestim veniunt in rei vocisve ita imaginatæ memoriæ: aut veluti qui novit literas, ijs solum inspectis, res etiam eas quæ significantur cognoscit; tamen illarum vis & significatio, neque visu, neque sensu æquo, sed solâ mente & cogitatione tenetur; ita in re nostra
simi-

simile quiddam usuvenire potest, si quis (ut dicebamus) ei
arti paulum assveverit, ejusque rei sibi naturam quodam-
modo fecerit.

Secunda: ut eas res quæ in usus nostros quotidianos
veniunt, puta cibum, potum, & ejusmodi, tanquam instru-
menta necis Domini, ipsiusque velut sanguine tincta con-
siderans, non ijs abutatur ad voluptatem & lasciviam, sed
ad necessitatem duntaxat, nec sine pudore & verecundia u-
tatur. Nam, ut hoc exemplo rem magis ob oculos statuam,
quo quaeso, non jam dicam pudore, sed horrore affici oportet
eum filium, qui inter vescendum uti compellatur eo
cultello, & cruentis adhuc infecto notis, quo ille parentem
amantissimum, per intemperias cæcūve furorem inter-
fecerit? Par igitur esset, nec sine operæ pretio, huic si-
milem mentem ad ea quæ nostris sensibus lenocinantur ad-
ferre, & voluptatis illecebram eâ objectâ cogitatione
retundere.

Miram historiam huic rei firmandæ refert Bzovius in
annalibus: Christum Dominum aliquando formosi juve-
nis specie, cuidam puellæ perditæ (quò illam ad frugem me-
liorem vitamque sanctiorem adduceret) videndum sese at-
que excipiendum præbuisse: eoque jam ad mensam adhibito,
cibos omnes quos manu contingeret, cruore infectos
subitò apparuisse; tumque attonitæ rei miraculo fæminæ
denunciassè Christum; id ita factum quò intelligeret, non
oportere Christianum quicquam aut esse aut bibere, nisi
Christi sanguine intinctum: ad extremum cum sese Salva-
tor in miserabilem crucifixi formam vertisset, eo demum
ostento victam puellam, & ipsam ad Deum & meliora con-
versam esse.

Tertia: ut siquâ subinde tentatione pulsatus, ad ea-
rum rerum abusum incitari se senserit, reprimatur illâ fami-
liari animi reflexione; has veluti voces, imò clamorem,
Y 2 ipfa

ROY
LIVRE
DE
VI

ipsarum rerum exaudiens: Tunc rursus nobis ad Dei filium convexandum, cadendum, crucifigendum abutere? Tunc invitas ac reluctantes nos detorqueas, ad communis patris & procreatoris offensam? Cave facias: alioqui tibi inimicas habiturus nos, scelerum tuorum, uti conscias, ita & testes, imò & vindices, aliquando futuras. Quibus ille arcanis vocibus admonitus atque increpitus, resistet fortassis in ipso limine, & à Dei offensa, & rerum abusu, atque injuria abstinabit. Et similes sanè naturæ rerum peccatori obstrepentis voces intelligebat atque exaudiebat S. Bonaventura cum diceret: *Clamant suo modo creatura & dicunt: Iste est qui nobis abusus est, qui nobis injuriam fecit, qui nos ad honorem Dei factas, in injuriam Dei, convertit. Et postea: Venite & disperdamus eum, &c.*

P. i. *Sim.*
CAP. 7.

l. 9. *Conf.*
CAP. 10.

O quam multa loquitur natura rerum, tamen si bruta & inanimis, si cui fileat (ut Augustinus ait) tumultus carnis, & ipsius voci interiorem auditum admoveat, ac, Salvatoris phrasi, aures audiendi habeat! Quam multa doceat nos, si quis in intimum ejus auditorium pedem inferat, & non ipsa duntaxat fronte rerum, aut tanquam Scholæ vestibulo resistat!

Verum nos plerumque, comparati jumentis insipientibus, in res istas impetu, & non ratione, ferimur; carumque specie aut superficie decepti, magis quid esse videantur, quam quid revera sint, aut ad quid factæ, quid nos moneant, quid à nobis postulent, consideramus. Ut jam, quod de Sole dixit nonnemo, id de reliquis quoque universi naturis, ipsoque adeò universo, verum sit: Spectatores habere multos, audito-

res paucos.